

บทนำ เพลงกาลเริ่มบรรเลง

ที่แห่งนั้นคือป่า...

หากมันเป็นป่าซึ่งแปลกตากว่าป่าแห่งไหนที่เคยเห็น ด้วยมีต้นไม้ใหญ่ขนาดหลายสิบคนโอบขึ้นล้อมรอบอะไรสักอย่าง ซึ่งจากตรงนั้นมองผ่านเข้าไปไม่เห็นเพราะไม้ยืนต้นล้อมสลบเป็นชั้นๆ ดุจกำแพงทึบ ทั้งปลายยอดไม้ด้านบนยังพุ่งขึ้นสูงและแตะชนกันไว้ราวกับจะโอบล้อมอะไรบางอย่างที่อยู่ด้านล่างในลักษณะของโดมทรงกลม

แล้วภาพตรงหน้าก็พลันเปลี่ยนไป...

สิ่งที่ปรากฏให้เห็นคือสระขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ซึ่งอยู่ภายใต้โดมต้นไม้ที่แท้จริงแล้วด้านบนกลับเปิดโล่งปล่อยให้แสงสว่างจากดวงอาทิตย์สาดส่องลงมาต้องผิวน้ำสีเขียวมรกตที่เรียบสนิท เมื่อกวาดสายตาไปรอบบริเวณก็พลันชะงักอยู่ที่ต้นไม้หน้าตาประหลาดทางด้านซ้ายมือซึ่งขนาดใหญ่ไม่แพ้ต้นไม้ที่ล้อมรอบอยู่ด้านนอก สิ่งที่ห้อยระย้าอยู่ตามกิ่งก้านคือผลไม้รูปร่างดุจหญิงสาววัยกำลังตัดผิวสีมะพร้าวสุกเส้นผมสีทองยาวสลวย นัยน์ตาดำเป็นสีทองล้อมรอบด้วยตาขาวสีฟ้าจมุกโด่งงาม และริมฝีปากสีแดงระเรื่อที่ยกขึ้นน้อยๆ ราวกับยิ้ม

...มักกะลีผล!!

ต้นไม้ประหลาดที่เคยได้ยินแต่ในเรื่องเล่าและเคยอ่านเจอในหนังสือที่เกี่ยวข้องกับตำนานป่าหิมพานต์อันเป็นสถานที่ใฝ่ฝันของผู้ชื่นชอบเรื่องลึกลับ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าวันนี้จะได้เห็นกับตา

...ความฝัน

เมื่อบอกตัวเองเช่นนั้นความหวาดหวั่นจึงค่อยคลายลง เมื่อแท้จริงแล้วสิ่งที่เห็นอยู่คือภาพจินตนาการในหัวงฝัน ไม่ใช่ความจริงที่อาจมีอันตรายให้ต้องเผชิญ กำลังคิดจะเดินเข้าไปชมดูความงามของมักกะลีผลให้ชัดตา พลันเสียงฝีเท้าที่ตั้งก้องสะท้อนลำต้นสูงใหญ่ของกำแพงต้นไม้สีเขียวก็ทำให้ฝีเท้าหยุดชะงักอย่างตกลใจ แล้วร่างที่โผล่พ้นออกมาจากเงาไม้ก็ทำให้หัวใจคนมองแทบจะทะลุโลดแล่นออกจากอก

...ไม่ว่าจะเป็นใบหน้า ดวงตา จมูก ริมฝีปาก และรูปร่างของคนผู้นั้นต่างก่อให้เกิดความคุ้นเคยในใจ หากสิ่งหนึ่งที่ไม่อาจรู้...ใครกัน

‘ตริตริรา’

พลันคำนั้นก็พุ่งวาบเข้ามาในความคิด หากจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่อาจรู้ว่าสิ่งที่คิดว่า ‘ได้ยิน’ มีความหมายว่าเช่นไรหรือคืออะไร

...แล้วใครคนนั้นก็ส่งยิ้มให้...อ่อนโยน หัวใจคนมองพลันกระตุกวาบ

‘ศวัสสุจวีร์’

อีกแล้ว...ปริศนาข้อหนึ่งยังไม่คลาย อีกข้อก็กลับเกิดขึ้น ทว่าก่อนที่คำถามหรือความสงสัยจะผุดขึ้นมาราวกับน้ำหลาก พื้นที่เหยียบยืนอยู่ก็พลันหายไป แล้วร่างทั้งร่างก็ถูกดูดกลืนลงไปสู่ความมืดมืดที่มองไม่เห็นกันบึ้งเบื้องล่างทันที

ร่างที่นอนหลับสนิทพวตื่นอย่างตกใจ ก่อนจะยันกายลุกขึ้นหนึ่ง
ด้วยหัวใจเต้นระรัว ต้องใช้เวลานานชั่วครู่กว่าจะรู้ว่าตอนนี้ตนอยู่ที่
ไหนและกำลังทำอะไรอยู่

...ในเต็นท์ของค่ายเยาวชนกับตำแหน่งสตาฟฟ์ค่าย

ตอนนี้อยู่ในช่วงปิดเทอมก่อนขึ้นเทอมสอง ทางมหาวิทยาลัยจึง
จัดค่ายเยาวชนพาเด็กมัธยมมาศึกษาระบบนิเวศในป่าแห่งหนึ่งของ
อุทยานแห่งชาติซึ่งกินพื้นที่ถึงสี่จังหวัดของภาคกลาง และวันนี้เพิ่งเป็น
วันที่สองสำหรับค่ายที่จะใช้เวลาถึงห้าวันในครั้งนี่

...คงเพราะเหนื่อยกับการพาเด็กไปเดินป่ามาทั้งวัน เลยฝันถึง
ป่าประหลาดๆ นั้น

คนที่สะดุ้งตื่นกลางดึกด้วยฝันแปลกประหลาดปลอมตัวเองก่อน
จะล้มตัวลงนอนอีกครั้ง เมื่อหยิบนาฬิกาขึ้นมาดูแล้วพบว่าเวลาเพิ่ง
ผ่านขึ้นวันใหม่ได้เพียงสองชั่วโมง อีกทั้งเพื่อนร่วมเต็นท์ที่นอนข้างๆ
ก็ยังไม่มีการตื่นเพราะเสียงดังที่เปลือทำ

ทว่าก่อนที่จะหลับตาลง ความสงสัยก็ยังคงเกิดในใจถึง 'ฝัน'
ที่เห็นเมื่อครู่

...ที่ไหนกัน...หรือจะเป็นป่าหิมพานต์

...แล้วใครหรืออะไรกันคือ 'ติริตริรา' กับ 'ศวัสสุจวีร์'

แต่ให้ถึงอย่างไรสิ่งที่ติดใจก็มีอาจมีอำนาจเหนือความเหนื่อยล้า
และว่างงุ่นได้ นิทราก็เข้ามาเยือนอย่างง่ายดายโดยไม่มีโอกาสได้รู้
เลยว่าเมื่อเสียงลมหายใจผ่อนยาวเป็นจังหวะ แสงระยิบระยับก็พลัน
ปรากฏให้เห็นเป็นเงาเลือนรางภายในเต็นท์ ก่อนเสียงหนึ่งจะดังขึ้น
เบาๆ หากเต็มเปี่ยมไปด้วยความสมหวังและยินดียิ่ง

"ในที่สุดข้าก็หาท่านพบจนได้"

ณ หิมวันต์พนา

เสียงคนกำลังแหวกว่ายอยู่ในสายน้ำเรียกให้หญิงสาวผู้หนึ่ง
ขมวดคิ้วมุ่นอย่างแปลกใจ และพอครุ่นคิดว่าอะไรเป็นอะไร นางก็รีบ
ก้าวผ่านดงต้นหว้าใหญ่ที่ยืนต้นสูงตระหง่านอย่างรวดเร็วตามอารมณ์
โกรธที่กำลังปะทุขึ้น

...ไอ้พวกมากตัญหา จะไม่ยอมให้หยุดพักหายใจเลยหรือไรกัน!!

คำบริภาษดังในใจอย่างกราดเกรี้ยว เพราะเมื่อครุ่นนางเพิ่งขับไล่
ตาแก่ที่ห่มหนังเสือทำตัวเป็นฤๅษีผู้ทรงศีล หากแท้จริงแล้วกลับทุศีล
เหลือจะกล่าว เมื่อพยายามมาลักขโมยมัทกะลีผลที่นางทำหน้าที่เฝ้า
ดูแลอยู่ถึงสามครั้งสามครา ทำให้ต้องเสียแรงงานไปไม่น้อย นี่ยัง
ไม่ทันได้พักก็มีผู้บุกรุกมาก่อวุ่นอีกแล้ว

หญิงสาวคิดด้วยความโกรธกรุ่นที่ยังไม่จางลงไปเลย ไม่ว่าจะ
เป็นฤๅษี นักสิทธิ์ วิชยาธร หรือคนธรรพ์พวกนั้นต่างก็พากันดั้นด้น
มาที่นี่เพื่อหวังจะเด็ดมัทกะลีผลแสนงามไปเซยชม ทั้งๆ ที่รู้ว่าเมื่อ
เสพสมกับพวกนาง ตบะที่สั่งสมบำเพ็ญเพียรมานั้นนานจะต้องหายไป
หากก็ยังพากันมาไม่หยุดหย่อน ทำให้หญิงสาวก็ต้องคอยไล่คอยเฝ้า
ไม่ให้พวกนั้นเข้ามาใกล้ในรัศมีดงต้นหว้าที่ขึ้นโอบล้อมสระมรกตและ
ต้นมัทกะลีผลไว้

บางตนไล่แล้วยอมไปง่ายๆ ก็ดีหน่อย แต่บางตนก็ต้องแสดง
อิทธิฤทธิ์ฝีมือกันบ้าง ซึ่งนับเป็นโชคดีที่นางมีเวทมนตราติดกายมา
ตั้งแต่เกิดสมกับชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดา ทว่าก็มีบ้างบางครั้งที่พลาดพลั้ง
ต้องเสียมัทกะลีผลแสนงามไป หากความผิดพลาดก็มีน้อยยิ่งกว่าน้อย

แต่อะไรก็ไม่ร้ายเท่าพวกที่ชอบเปลี่ยนใจง่ายๆ เริ่มแรกมาที่นี้
ด้วยเป้าหมายเป็นมัทกะลีผล ทว่าพอเห็นนางเข้าก็คิดอยากจะได้ไป
เซยชมแทนมัทกะลีผลที่ไม่อยู่คงทนยาวนาน คิดแล้วหญิงสาวก็ยิ่ง

เจ็บใจหนักที่ทำไมผู้หญิงต้องกลายเป็นรองให้ผู้ชายเหยียดหยามย่ำยี
 เลียทุกที

แล้วในที่สุดก็เป็นอย่างที่หญิงสาวคาด เมื่อภาพที่ปรากฏชัด
 คู่ครรลองสายตาคือร่างของบุรุษผู้หนึ่งซึ่งกำลังยืนแช่อยู่ในสระน้ำ
 สีเขียวมรกต โพล่เพียงท่อนบนเปลือยเปล่าขึ้นมาจากน้ำ จาก
 ประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้หญิงสาวผู้เฝ้าทั้งสระมรกตและต้น
 มักกะลีผลแสนพิเศษที่ไม่เหมือนต้นไหนๆ ในป่าหิมพานต์ขมวดคิ้ว
 เข้มมองอย่างประหลาดใจ เพราะชายผู้นั้นไม่เหมือนใครที่นางเคย
 เจอ

...ไม่มีรัศมีของเทพเทวะล้อมรอบกาย

...ไม่ใช่กสิทร์ วิทยาร ฌนธรรพ์ หรือฤาษีหมวดเครารุงรังที่
 มีแต่แววตาที่นกระหาย

...แล้วเป็นใครกัน

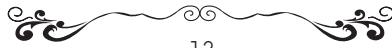
แต่ถึงจะเป็นใครเขาก็ไม่มีสิทธิ์ล่องล้าลงไป ในสระมรกตอันเป็น
 สมบัติของเทวะวัจนระและเทวดาสุชาครีย์ผู้ซึ่งนางถวายเป็นการรับใช้อยู่
 ดังนั้นเขาจึงถือเป็นผู้นุกรกอย่างไม่ต้องสงสัย

"เจ้าเป็นใคร กล้าทำอะไรถึงได้ลงไป ในสระแห่งนี้"

หญิงสาวทวาดเสียงดังก้อง เรียกให้บุรุษหนุ่มในผืนน้ำตัว
 สายตาขึ้นมามอง แม้จะอยู่ค่อนข้างห่างเพราะเขายืนอยู่ตรงกลางสระ หาก
 นางก็มองเห็นดวงตาสีเขียวมรกตอมฟ้าทรงอำนาจได้ชัด ทว่ายังไม่
 ทันได้เอ่ยสิ่งใดต่อ ชายผู้นั้นก็เบือนสายตาหลบและสนใจเพียงแค่การ
 ชำระล้างร่างกายโดยไม่คิดจะไปดีนาง

"ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ถ้าเจ้าไม่อยากเจ็บตัว"

เป็นอีกครั้งที่เขาเลื่อนสายตามาจับไว้ที่นาง ก่อนริมฝีปากหยักลึก
 จะแย้มออกเป็นรอยยิ้มบางคล้ายขบขันอยู่ในที่ ซึ่งนั่นทำให้หญิงสาว
 หมดความอดทน เตรียมจะลงมือจัดการกับผู้นุกรกเหมือนทุกที แต่

ยังไม่ทันได้แผลงฤทธิ์อย่างเคย นางก็นึกขึ้นได้ว่าสละมรกตไม่น่าจะมีใครล่วงล้ำลงไปได้ เพราะนอกจากจะมีนางเป็นผู้เฝ้าแล้ว ยังมีสาชล... ศฤงคัมตสยา... สัตว์หิมพานต์ผู้อาศัยอยู่ในน้ำ และติดตามนางมาจากมหานครที่สี่พันนครอาศัยอยู่ที่นี่ด้วย

ทุกครั้งที่มันทำหน้าที่ได้อย่างไม่มีข้อบกพร่อง แต่ทำไมครั้งนี้มันถึงยอมปล่อยให้บุรุษแปลกหน้าล่วงล้ำลงไปได้อย่างง่ายดาย

...หรือจะเกิดอะไรขึ้นกับสาชล

หญิงสาวคิดอย่างตื่นตระหนก รีบสาวเท้าเข้าไปชิดริมขอบสระ ทำให้นางเห็นภาพใต้พื้นน้ำได้ชัดเจนใจหายวาบ ศฤงคัมตสยา... ปลาสีขาขนาดใหญ่ซึ่งมีครีบหลัง ครีบหาง และครีบใต้ท้องยาวต่อเนื่อง ล้อมรอบตลอดลำตัว และมีเขาเดี่ยวเรียวยาวตั้งเด่นอยู่ตรงกึ่งกลางหัว... ผู้ไม่เคยแพ้พายใครกำลังลอยตัวนิ่งอยู่กลางน้ำขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้ เพราะมีสายเวทสีเขียวเข้มพันธนาการอยู่อย่างแน่นหนา

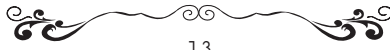
"นี่เจ้ากล้าทำอะไรถึงทำกับสาชลเช่นนี้"

คนถูกกล่าวหาทำเพียงแค่อเล็กคิ้วสีเข้มขึ้นนิดหนึ่งราวจะสงสัย หากแล้วก็กลับเมื่อนางเหมือนเดิม ซึ่งครั้งนี้หญิงสาวผู้มีหน้าที่ปกป้องและดูแลสละมรกตก็ไม่คิดจะพุดคุยให้เสียเวลาอีกต่อไป

สร้อยสังวาลแก้วที่แขวนห้อยอยู่กับตัวถูกปลดออกและยกขึ้นมาถือไว้ในระดับอก ริมฝีปากบางขยับท่องมนตราเร็ว และเพียงไม่ถึงอึดใจ แก้วพลีกลีชาวสลับที่ประดับอยู่บนสังวาลเส้นนั้นก็เปล่งแสงสีชาวสว่างตาและพุ่งตรงไปหาเจ้าของร่างที่ยืนอยู่กลางสระน้ำทันที

"อย่าทำอย่างนี้ ดิเรติรา!!"

คนที่อยู่ในน้ำร้องห้ามเสียงดังอย่างตกใจ แล้วรีบใช้มือข้างซ้ายขึ้นปิดมือขวาของตนไว้อย่างรวดเร็ว หากเขาก็เข้าไปเมื่อแสงสีม่วงอ่อนพุ่งทะยานออกจากแก้วสีม่วงซึ่งเป็นหัวแหวนที่ประดับอยู่บนนิ้วนางข้างขวาในทันที แสงนั้นตรงเข้ากลืนมนตราสีชาวของนางอย่างรวดเร็ว

และไม่หยุดอยู่แค่นั้นเมื่อมันแยกออกเป็นสองสาย สายหนึ่งพุ่งตรงเข้าสู่กลางกระหม่อม และอีกสายเคลื่อนเข้าสู่หน้าอกทางด้านซ้าย กระแสทรงบางให้ลึ้มกระเด็นไปไกล

เจ้าของนามตริตริขาัยบกายซ้าๆ อย่างเจ็บปวด ร่างทั้งร่างเหมือนถูกฉีกกระชากด้วยมือที่มองไม่เห็น ในอกร้อนรุ่มราวกับถูกเปลวไฟแผดเผา หากในศึระะกลับเย็นเฉียบจนไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ เหมือนทุกเส้นประสาทถูกตัดให้ขาดสะบั้น

หญิงสาวร้องครางเบาๆ อย่างไม่เข้าใจสถานการณ์อะไรทั้งสิ้น นางไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อนเลยนับตั้งแต่จากมาที่สี่พันตรมาอยู่ที่นี่...ป่าหิมพานต์...ตามคำขอร้องของเทวดาสุชาครีผู้เป็นสหายสนิทของมารดาเลี้ยงของนาง...นางเงือกปิยธร และคงเป็นเพราะอิทธิฤทธิ์ที่มีติดตัวจึงทำให้นางไม่เคยหวาดระแวงว่าจะมีผู้เก่งกว่าจนสามารถคว้านางได้เพียงแค่มือขยับนิ้วมือเช่นนี้

...จะต้องสิ้นลมหายใจกระนั้นหรือ

ตริตริธาอดสงสัยไม่ได้ หากในหัวกลับปราศจากความหวาดกลัว คงมีไว้เพียงแต่ความงุนงงไม่เข้าใจ แล้วตอนที่กำลังพยายามจะลุกขึ้นนั้น นางก็สัมผัสได้ถึงมือใหญ่อบอุ่นข้างหนึ่งเอื้อมมาจับแขนนางไว้ และพยุงานางให้ถอยไปนั่งพิงต้นทว่าใหญ่ที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ อย่างนุ่มนวล หญิงสาวพยายามเพ่งมองเจ้าของมือข้างนั้น หากสายตากลับพร่าเลือนมองอะไรไม่เห็นด้วยความเจ็บปวดที่ยังแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

แต่ถึงอย่างนั้นตริตริทาก็รู้ว่าเจ้าของมือคือใคร เพราะในสถานที่นี้ไม่มีใครอื่นนอกจากนางกับผู้นุ้กรุกคนนั้น หญิงสาวจึงรวบรวมแรงทั้งหมดปิดมือเขาออก หากเร็วแรงอันน้อยนิดหรือจะทำตามที่นางต้องการได้ มีอบอุ่นจนร้อนนินิดๆ จึงยังจับประทับอยู่ตรงที่เดิมพร้อมกับเสียงทุ้มที่เอ่ยดูนางเบาๆ

"อยู่นิ่งๆ อย่าข้ดขิ้นได้ใหม่ ตริตริธา"

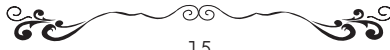
ในตอนนี้อหิงสาวไม่มีเวลามาสงสัยแล้วว่าทำไมเขาถึงรู้ชื่อของนาง เพราะความร้อนกับความเย็นในร่างกายกำลังเคลื่อนไปเจอกันตรงกลางและตีกันยุ่งเหยิง จนทำให้ติริตริราสลับร้อนสลับหนาวแทบทุกวินาทีที่ผันผ่าน ทั้งยังทำให้ไร่เร็วแรงจะต่อต้านสัมผัสของเขากอีกต่อไป

บุรุษผู้ทรงฤทธิ์ยอมปล่อยให้มือออกจากท่อนแขนเรียวยาวเมื่อเห็นว่าเจ้าของร่างบางไม่ตื่นระนงขยับอะไรอีก เขายกมือขึ้นวางทาบบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีเปลือกไม้อย่างแผ่วเบา เสียงท่องมนตราดังอยู่ตรงปลายหูของคนที่นั่งฟังต้นไม้อัลบัคานิงเพื่อสกัดกั้นความเจ็บปวดจากนั้นเพียงแค่อสองลมหายใจ ติริตริราก็รับรู้ได้ว่าความเยือกเย็นค่อยๆ ถูกดูดดึงออกไปในทิศทางเดิมที่มันเคยพุ่งตรงเข้ามา

แล้วเมื่อชายหนุ่มผู้นั้นถอนมือออกจากกลางกระหม่อมของนาง ความหนาวเหน็บก็เลือนหายไปดั่งไม่เคยมี ติริตริราลืมตาขึ้นมองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ ด้วยความสงสัย และคราวนี้อหิงสาวก็เห็นภาพของเขาชัด...

เรือนร่างสูงใหญ่ไม่ได้เปลือยเปล่าอย่างที่นางนึกเกรง ตอนนี้เขาสวมใส่พัสดุสารภณสีชาวดาบดลด้วยลวดลายสีทองเหลืองเขียว แลดูงดงามหากแปลกตาเพราะนางไม่เคยเห็นใครแต่งตัวเช่นนี้ แล้วเมื่อเลื่อนสายตาดูขึ้นมองใบหน้างดงามราวกับอิสตรี หากมีความเข้มแข็งของบุรุษเพศประสานกันอย่างลงตัวที่อยู่ใกล้เพียงแค่มือเอื้อม นางก็ตระหนักชัดว่าคนผู้นี้รูปร่างมเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตาคมกริบสีเขียวอมฟ้าที่มีจุดกึ่งกลางเป็นสีแดงประหลาดคู่นั้น

ติริตริรายังไม่ทันจะได้ขยับปากพูด มือใหญ่ก็เอื้อมดึงเสื้อคลุมตัวนอกของนางออก เผยให้เห็นเสื้อตัวในที่อวดเนินอกอิมสู่อายดาคนมอง หิงสาวรีบยกมือขึ้นจับกระชับเสื้อคลุมตัวนอกเอาไว้อย่างตกใจ หากชายผู้นั้นก็กลับรังมือนางไว้เสียก่อน

"ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้"

หญิงสาวร้องสั่งด้วยเสียงสั้นอย่างหวาดกลัว ความร้อนรากับเปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้ในอกไม่น่าหวาดหวั่นเท่ากับสิ่งที่เขากำลังจะทำกับนาง ทว่าชายแปลกหน้ากลับไม่ยอมทำตามที่นางสั่ง ทั้งยังยิ้มนิดๆ รวากับขบขันอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลา

"เจ้าต่าหากต้องปล่อยมือ หาไม่ข้าจะรักษาเจ้าไม่ได้"

"ข้าไม่ได้ขอร้อง"

"แต่ข้าทำให้เจ้าเจ็บ และ...เจ้าไม่ควรพูดอะไรให้มากความ เพราะไม่มีเวลาแล้ว"

สิ้นคำพูดของเขา เลือดคลุ้มตัวนอกก็ถูกดึงออกอย่างง่ายดาย นิ้วเรียวยาวแข็งแรงเลื่อนมาแตะตรงเนินอกทางด้านซ้ายของนางเบาๆ แสงสีม่วงอ่อนที่ร้อนดุจเปลวเพลิงถูกดูดกลับคืนเข้าสู่ปลายนิ้วของเขาอย่างช้าๆ ใช้เวลาเพียงไม่นาน ความร้อนที่แผดเผาร่างกายภายในของนางก็มลายหายไป ทิ้งไว้เพียงเสียงหัวใจที่เต้นระรัวในอกของนางเท่านั้น

เมื่อเสร็จสิ้นการรักษา ชายหนุ่มผู้มีนัยน์ตาคู่สวยก็หยิบเลือดคลุ้มขึ้นมาสวมให้นางและทำท่าจะผละลุกจากไป หากหญิงสาวไม่ยอมง่ายๆ จึงเอื้อมมือไปหมายจะจับเขาไว้ หากบุรุษผู้นั้นกลับเบี่ยงตัวหลบและเป็นฝ่ายจับมือนางแทน

"อย่าแตะตัวข้าโดยที่ข้าไม่อนุญาต ถ้าเจ้าไม่ยอมจับตัวแบบเมื่อครู่อีก"

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

ติริตราถามอย่างงุนงงสงสัย ชายหนุ่มยิ้มรอยยิ้มบางแล้วจ้องลึกลงไปในดวงตานั้น...ดวงตาแสนแปลกที่เขาไม่เคยเห็นใครมีมาก่อน...นัยน์ตาดำข้างซ้ายเป็นสีดำสนิทดูจนใจดี หากแก้วตาข้างขวา กลับใสราวกับลูกแก้วเปล่งประกายสีทอง

"เจ้าเหมือนอย่างที่ข้าคิดไว้ไม่มีผิด ตีรติรา"

"เจ้า...ท่าน...รู้จักข้าหรือ"

นางตัดสินใจเปลี่ยนคำเรียกขานเขา ด้วยในตอนนี่เริ่มจะไม่แน่ใจแล้วว่าเขาบุกรุกเข้ามาที่นี่เพื่อมักกะสีผลอย่างชายอื่นหรือเปล่า

"รู้จักดีเกินกว่าที่เจ้าคิด"

"แล้วท่านเป็นใครกัน"

นางถามอย่างไม่คลายความสงสัย บุรุษหนุ่มชะงักไปนิดก่อนจะปล่อยมือนางออก แล้วเหยียดกายขึ้นยืน

"ศวัสจุจวีร์"

ชื่อนั้นทำให้หญิงสาวนิ่งงันอย่างแปลกใจ นางเคยได้ยินชื่อนี้แน่...หาก...เมื่อใดกัน

"เทวะวัจนระและเทวธิดาสุชาครีย์คงยังไม่ได้บอกเจ้า..."

"บอกข้า...บอกเรื่องอะไร"

"ผู้มีสิทธิ์เหนือที่แห่งนี้ไม่ใช่เทวะและเทวธิดาทั้งสองอีกต่อไป หาก...เป็นข้า...ศวัสจุจวีร์"

คราวนี้หญิงสาวรู้แล้วว่าตนเคยได้ยินชื่อของเขามาจากไหน นางเงยหน้ามองเขานิ่งอย่างตกใจ ทำให้ศวัสจุจวีร์ต้องคลายยิ้มบาง หากนัยน์ตาคู่คมกลับหม่นเศร้าอย่างประหลาด

"จำข้าได้แล้วไซ้ มัย ตีรติรา"

"องค์นรนามินทร์แห่งตรีทิพยวิมาน!!"

ศวัสจุจวีร์กลับไปแล้วหลังจากที่ตีรติรานึกออกมาว่าเขาเป็นใคร และได้แต่ยืนนิ่งงันอย่างพูดอะไรไม่ออก จนกระทั่งได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นจากสระมรกตเรียกสติของนางให้ลอยกลับคืนมาสู่ตัว

"ตีรติรา เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

เมื่อได้ยินเสียงถามอย่างห่วงใย หญิงสาวก็พวาเข้าไปชิดริมขอบ